

Тяжкий гріх є перед Богом і народом забувати все те, що заподіяли нам ці антихристи. Треба подивитись тільки на жахливі винницькі ями, в яких лежать скатовані наші брати і сестри, звернути увагу на сльози і плач рідних та близьких, які щоденно стоять над тими ямами, беспорядно голосячи, — і ненависть до тих катів мусить не подвоїтись, а подесятеритись. Ми повинні докласти всіх зусиль, щоб остаточно і назавжди доконати безбожний комунізм. Він ще не сконав, а б'ється, підтримуваний збройними засобами світового жидівства.

Одним із засобів його боротьби з німецьким військом є дезорганізувати господарське і суспільне життя в заплідлі на визволених землях. Для цього залишені комуністи, що утворюють банди, які підсилають та підтримують елементи, ворожі німецькому та українському народам. Ці елементи хотіли б повернення більшовиків для остаточного винищення українського народу.

Утікаючи з України в 1941 році, кат Сталін дав наказ нищити врожай, нищити сільськогосподарські машини і різного роду реманент, нищити заводи і фабрики. Цим самим він хотів виморити голодом український нарід, якого не встиг винищити за часів свого 23-річного панування. Але, дякувати Милосердному Господеві, український нарід два повноцінні врожаї зібрав та спожив і кінчає збирання третього для власного спожитку та на користь своїх визволителів. Кожен молодий і старий повинен працювати на зборі і обмолоті врожаю якомога краще. Жидо-більшовизм знову організує банди і дає їм завдання нищити сільськогосподарські машини та врожай, бо він не може спокійно дивитися на відбудовчу роботу, що переводиться на нашій землі, не може дивитися, що ми неголодні, що ми вже віджили після клятого життя і є задоволені з того, що нам принесли наші визволителі. Вони вживають усіх найлукавіших заходів, аби втягнути у ці банди нас і наших дітей... „Багато є непокірних марнословів і ошуканців, найбільше з обрізаних; їм треба роти позатуляти, вони втягують у розпусту цілі дома, навчаючи чого не треба для скверного надбання“ (Тит. 1.10-11).

Отже не слухаймо нашіптувань ворогів українського народу нехай керує нами голос вищого розуму, голос правди Божої, що була потоптана за років панування над нашим народом кривавої безбожницької влади. Збираймо якнайкраще благословенний урожай з полів, охороняймо його від утрат, а особливо від вогню, пам'ятаймо, що це піде на нас, дітей наших і на наших друзів — німецьких вояків, що чесно захищають кордони від диких червоних варварів.

Боротьба з червоним бандитизмом, з різного роду саботажниками є святим обов'язком нашого народу, від виконання якого залежить майбутнє народу і скорше закінчення світової війни.

Не забуваймо, що коли не будемо активно допомагати в нищенні червоного бандитизму на наших землях, а ще коли, не дай Боже, знайдуться поміж нас і такі, що піддержуватимуть заколотників на користь червоних, то багато жертв і часто невинних буває при такому злочинному поступованні невідповідальних одиниць.

Будьмо розважні, будьмо на варті свого фронту праці і ладу в суспільному житті за фронтом збройним, не забуваймо недавнього страшного минулого за юдо-комуністів. „Кров бо синів, і братів і сестер розстріляних, замучених, помордованих у катівнях червоних голосить до Бога з землі (бит. IV. 10.)

А тому не пасивна поведінка, не ширення анархії в суспільному і господарському житті, а повна активна допомога на всіх ділянках німецькому народові є нашим обов'язком і для самозбереження народу і для кращого майбутнього нашого та цілого цивілізованого людства.

Закликаю Вас, батьки і матері, закликаю юнацтво вести нещадну боротьбу з тими червоними катами, що пили з нас чверть віку кров і ще хочуть пити.

Всечесне духовенство кличу безбоязно вияснювати пастві про надзвичайний час та завдання його і впливати на неї своїм пастирським авторитетом.

Господи! Спаси людей твоїх і благослови насліддя твоє!

Богомбереженне місто Вінниця.

Р. Б. 1943. 3. серпня.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

3

ПРЕОСВЯЩЕНІЙШОГО ГРИГОРІЯ, ЕПІСКОПА ЖИТОМИРСЬКОГО І ВІННИЦЬКОГО
З ласки Божої Смирений Григорій, єпископ Житомирський і Вінницький
Всечесному Духовенству і всій Боголюбивій Пастві

*„Нехай ніхто не обманює нас пустими словами, бо за це приходить гнів Божий на синів протилежності. Отже не будьте спільниками їх“ (Ефес. 5, 6—7).
„Відложімо ж діла темряви, а одягнімось у зброю світла“ (Римл. 13, 12).*

ЛЮБИ ДІТИ!

Вже не раз я звертався до Вас з закликами в час цієї страшної боротьби на землях нашої батьківщини, що точиться вже понад два роки. Сьогодні ця боротьба двох світів—християнсько-європейського, очолюваного німецьким народом на чолі з великим Фюрером, і жидівсько-антихристиянського, комуністичного, що посів був наші землі і ввійшов у спілку з міжнародними жидівськими капіталістами, вступила у вирішальну стадію, і я знову звертаюсь до Вас з оцим батьківським словом.

23 роки лютував кровожерливий кат на землі наших батьків і замордував мільйони передових людей нашого народу в найжахливіший спосіб. Про це яскраво свідчать нам розкопані ями у Вінниці, в яких лежать тисячі наших синів і дочок, замучених НКВД. Не лежать у цих ямах якісь чужинці-дворяни чи буржуї, а лежать переважно бідні колгоспники та робітники, щодо яких облудний Сталін кричав, що несе їм щасливе, радісне та заможне життя, що він є для них справжній рідний батько. На 19. серпня ц. р. з цих страшних ям вийнято 4.459 замучені тіла зі зв'язаними руками, а то й ногами, і з волі народу та з дозволу німецького уряду перенесено ці мученицькі останки в почесні могили і поховано за християнським обрядом при великій кількості духовенства та народу, а ще тисячі загиблих дорогих наших братів і сестер лежать у тих кривавих ямах, які також будуть вийняті і поховані зі всією християнською пошаною. Але Вінниця—це є лише капля пролитої української крові в порівнянні з тією кров'ю, що пролита по всіх містах України.

Все це робилося в „безкласовій державі трудящих“ на основі „соняшної сталінської конституції“, автором якої був сам кат усіх трудящих Сталін. На основі цієї ж кошмарної конституції понищено не лише людей, а понищено святині, понищено пам'ятки культури, доведено нашу землю до повного спустошення.

Коли я дивлюсь на все те, що нам залишили після себе більшовики і думаю про те, що нам довелося пережити від них, то мені пригадується—тільки в мініятурі—становище українського народу за часів татарської неволі, змальоване провідником XIII віку: „Тоді навів на нас Господь Бог народ немилосердний, народ лютий, що не щадить ні молоді краси, ні немочі старих, ні дитинства дітей. Рушили ми на себе гнів Бога нашого... Зруйновані Божі церкви, зневажені священні предмети, потоптані святині, святителі дісталися в поживу мечеві, тіла преподобних кинено на жир птахам, кров наших батьків, як вода, напоїла землю. Щезла сила наших князів і воеводів, наші хоробрі, перейняті страхом, утікали; багато братів і дітей відведено в полон, наші села запустилися і поросли хабаззям“...

Те саме, тільки в багато більшій мірі українському народові довелося пережити від комуністичних, жидівських монголів.

Героїчною німецькою армією страшний ворог людства і зокрема українського народу, безбожний юдо-більшовизм вигнаний за межі України і тільки подекуди ще силкується затриматись на її теренах; а вже в пам'яті декого з нас поблідли страхіття пережитого; є такі, що забувають про кров батьків, братів і сестер, якою напоєна рідна земля, забувають про муки близьких на далекому засланні, забувають про спустошення рідної землі.

8